

владних повноважень. Структурно воно включає функціональний (виконавча діяльність у різних сферах), організаційно-правовий (застосування норм, прийняття регуляторних рішень), забезпечувальний (надання адміністративних і соціальних послуг) та контрольний (дотримання правових норм, регулювання діяльності суб'єктів господарювання) аспекти. Публічне адміністрування відмежовується від законодавчої, судової, політичної та комерційної діяльності. Його основне завдання – забезпечення публічного порядку та ефективне управління суспільними процесами [4].

Отже, авіаційний транспорт у контексті публічного адміністрування відіграє ключову роль у міжнародній логістиці, економіці та безпеці, забезпечуючи ефективне перевезення пасажирів і вантажів. Його публічне адміністрування охоплює регулювання діяльності авіаперевізників, організацію роботи інфраструктурних об'єктів, контроль за відповідністю міжнародним стандартам, екологічні ініціативи та впровадження інновацій. Важливим аспектом є адміністрування аеропортів, координація повітряного руху, забезпечення якісного сервісу та функціонування допоміжних служб. Комплексний підхід до публічного адміністрування цієї сфери сприяє стабільності, безпеці та ефективності роботи авіаційного транспорту, що має стратегічне значення для глобальної інтеграції та розвитку суспільства.

Список використаних джерел:

1. Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації: Закон України від 21 березня 2017 року № 1965-VIII. Відомості Верховної Ради. 2017. № 16, ст.199. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1965-19>.
2. Авіація. Словник української мови. 2019. URL: <https://slovnyk.ua/index.php?swrd=%D0%B0%D0%B2%D1%96%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F>.
3. Транспорт. Словник української мови. 2019. URL: <https://slovnyk.ua/index.php?swrd=%D1%82%D1%80%D0%B0%D0%BD%D1%81%D0%BF%D0%BE%D1%80%D1%82>.
4. Адміністративне право України. Повний курс: підручник В. Галуцько та ін. ; редкол.: В. Галуцько (голова) та ін. Херсон : ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 445 с.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ МЕЖ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ІНФРАСТРУКТУРИ В УКРАЇНІ

Плавшуда Віталій Віталійович,
здобувач Університету сучасних знань

У науковій традиції інфраструктура розглядається як цілісна система взаємопов'язаних елементів, що створюють необхідні умови для реалізації основної діяльності або підтримки функціонування певної соціальної чи економічної системи. До таких елементів належать мережі, споруди, заклади, технічні засоби та інші інструменти, які забезпечують функціонування ключових процесів у суспільстві. Її поява обумовлена об'єктивною потребою, що виникає на етапі ускладнення суспільного розвитку, коли зростає інтенсивність і різноманітність виробничих, комунікаційних та соціальних зв'язків. Основне функціональне навантаження інфраструктури полягає у створенні матеріально-технічної або організаційної платформи для здійснення таких процесів, як виробництво, обслуговування населення, управління, логістика тощо. Залежно від характеру функцій і спрямованості, інфраструктура поділяється на декілька типів. Соціальна інфраструктура обслуговує базові потреби людини, забезпечуючи доступ до

освіти, охорони здоров'я, культури та інших сфер життєдіяльності. Виробнича інфраструктура є основою для функціонування економіки, включаючи транспортну мережу, енергетичні системи, зв'язок та комунікації. Універсальна інфраструктура поєднує ознаки обох попередніх типів і слугує водночас суспільству та економіці, забезпечуючи спільне використання об'єктів і послуг. Спеціалізована інфраструктура формується в межах окремих галузей або секторів і виконує вузькопрофільні функції, що не виходять за межі конкретної сфери діяльності [1].

Публічне адміністрування є зовнішнім виразом реалізації завдань і функцій виконавчої влади, спрямованим на задоволення публічного інтересу. Воно здійснюється адміністративними органами та характеризується адміністративною діяльністю, яка відмежовується від законодавчої, судової та політичної діяльності [2].

Основним спеціалізованим органом у сфері публічного адміністрування інфраструктури в умовах сьогодення є Міністерство розвитку громад та територій України. Міністерство сприяє розвитку місцевого самоврядування та формуванню спроможних територіальних громад. Це передбачає удосконалення механізмів управління на місцевому рівні, надання методичної та фінансової підтримки органам місцевого самоврядування. Окремим завданням є забезпечення дотримання норм міжнародного гуманітарного права у сфері житлової політики та відновлення територій [3].

Крім того звернемось до розуміння цієї проблематики, яка була виписана в положення про міністерство інфраструктури. До своєї ліквідації, Міністерство інфраструктури України розробляло заходи для модернізації авіаційного сектора, що сприяло підвищенню безпеки перевезень і оптимізації використання повітряного простору. У сфері автомобільного транспорту та міського електротранспорту проводилося оновлення транспортної інфраструктури, модернізація дорожньої системи та впровадження сучасних технологій для покращення комфорту та безпеки пасажирських перевезень. Для залізничного транспорту Міністерство розробляло стратегії інтеграції інноваційних рішень, що дозволяло підвищити стандарти безпеки та комфорту перевезень. Розвиток морського та річкового транспорту базувався на модернізації портової інфраструктури та вдосконаленні логістичних процесів, що сприяло підвищенню конкурентоспроможності галузі. У напрямку туризму, діяльності курортів та метрополітенів Міністерство сприяло створенню сучасних умов для відпочинку, рекреації та проведення масштабних міжнародних спортивних подій, стимулюючи розвиток туристичного потенціалу країни.. Міністерство організовувало підготовку та впровадження стратегічних ініціатив для удосконалення системи поштового зв'язку та реалізації інфраструктурних проєктів, що сприяло проведенню міжнародних культурних та спортивних заходів і стимулювало соціально-економічний розвиток регіонів [4].

Проте, не всі напрямки діяльності вказаних міністерств стосуються безпосередньо публічного адміністрування інформаційної інфраструктури. До таких напрямків, що входять до публічного адміністрування інфраструктури, належать: авіаційний транспорт із публічне адміністрування повітряним простором; автомобільний транспорт та міський електротранспорт; залізничний транспорт; морський та річковий транспорт та дорожнє господарство; також реалізація інфраструктурних проєктів і надання послуг поштового зв'язку. Натомість напрямки, пов'язані з туризмом та діяльністю курортів (а також організацією масштабних культурних і спортивних заходів), більше орієнтовані на розвиток рекреаційного, культурного та соціально-економічного потенціалу, і тому не відносяться безпосередньо до публічного адміністрування інфраструктури.

Крім того, в умовах сьогодення не можливо обійти стороною інформаційну інфраструктуру. На слушну думку М. Дмитренко вона є вразливою щодо впливу з боку іноземних держав, терористичних структур і кіберзлочинності, а також на небезпеці втрати інформаційного суверенітету через запровадження іноземного обладнання й програмного забезпечення з недокументованими функціями. Значну увагу приділено недосконалості чинної державної політики у сфері інформаційної безпеки, відсутності

ефективної координації між органами влади, пробілам у правовому регулюванні та політизації засобів масової інформації. Підкреслюється зростання загроз із боку інформаційних війн, маніпуляцій масовою свідомістю, використання психотропної зброї та міжнародного інформаційного тероризму. Водночас, на думку автора, для протидії цим загрозам Україна повинна створити багаторівневу державну систему забезпечення інформаційної безпеки, реформувати інформаційну політику, розвивати національні інформаційні ресурси, активізувати участь у міжнародному правовому регулюванні й дотримуватися балансу між безпекою та демократичними цінностями [5].

З такими викликами призначено боротися центральним органом, який здійснює публічне адміністрування в галузі інформаційної інфраструктури є Міністерство цифрової трансформації України. Відповідно до від 18 вересня 2019 р. № 856, воно є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України [6].

Виходячи з вищезазначеного, у нашому науковому аналізі, присвяченому публічному адмініструванню інфраструктури в Україні, науковому аналізу мають підлягати лише ті напрями діяльності, які безпосередньо стосуються публічного адміністрування інфраструктурними системами.

Отже, основними межами наукового аналізу публічного адміністрування інфраструктури є: по-перше, авіаційний транспорт із публічним адмініструванням повітряного простору; по-друге, автомобільний транспорт та міський електротранспорт та дорожнє господарство; по-третє, залізничний транспорт; по-четверте, морський та річковий транспорт; по-п'яте, публічне адміністрування інформаційної інфраструктури.

Список використаних джерел:

1. Новикова В.І. Інфраструктура: сутність поняття, види, застосування у рекреаційній сфері. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. 2016. № 1 (64). С. 18–22. DOI: <http://doi.org/10.17721/1728-2721.2016.64.3>.
2. Адміністративне право України. Повний курс : підручник / Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О., Стеценко С. та ін. Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с.
3. Положення про Міністерство розвитку громад та територій України. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 30 червня 2015 р. № 460. Законодавство України. 2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/460-2015-%D0%BF#Text>.
4. Положення про Міністерство інфраструктури України [Указ втратив чинність згідно з Указом Президента України від 20 червня 2019 року № 419/2019]. Затверджено Указом Президента України від 12 травня 2011 року № 581. Урядовий кур'єр від 25.05.2011, № 93. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/581/2011#Text>
5. Дмитренко М. Проблеми інформаційної безпеки України. Освіта регіону. 2012. № 2. С. 178. URL: <https://social-science.uu.edu.ua/article/807>
6. Положення про Міністерство цифрової трансформації України. Затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 18 вересня 2019 р. № 856. Кабінет Міністрів України. 2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/856-2019-%D0%BF/card6#Publ1>

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ ПРАВ ВИКОНАВЦІВ НА РЕЗУЛЬТАТИ ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ІТАЛІЇ

Калин Роксолана Русланівна
студентка Київського інституту інтелектуальної
власності та права національного університету
«Одеська юридична академія»

Охорона творчих прав співаків та інших виконавців посідає важливе місце в італійському правопорядку та культурній політиці. В Італії ці права закріплені в Законі